

Na potratovej klinike som videla peklo – Rozhovor s bývalou potratárkou

DoRzeczy

7. marca 2020 ✚ Spoločnosť ✚ Potraty

S americkou pro-life aktivistkou Abby Johnsonovou, bývalou pracovníčkou potratovej kliniky, sa rozprával Piotr Włoczyk.

Foto: Abby Johnsonová, zdroj: flickr.com

PIOTR WŁOCZYK: V Poľsku sa film „Unplanned (Neplánované)“, nakrútený podľa vášho príbehu, stal veľkým hitom, hoci ľavicové médiá tvrdili, že ide o kopu klamstiev o potratoch, ktorých cieľom je manipulovať s divákmi. Ako to vyzeralo v Spojených štátoch?

ABBY JOHNSON: Úplne rovnako. Táto reakcia však bola veľmi užitočná, pretože veľa ľudí „z druhej strany“ si začalo klásť otázku: „Prečo niekomu tak veľmi záleží na tom, aby sme si tento film nepozreli?“ Viem, že časť z nich vchádzala do kín ako obhajcovia „práva voľby“, ale po zhliadnutí filmu sa stali pro-lifermi. A o toto vlastne išlo.

Ľavica nás obviňovala z klamstva tvrdiac, že potrat takto nevyzerá. Rozumiem tejto reakcii. Ľudia, ktorí chcú veriť, že potrat by mal byť legálny, musia zatvárať oči pred realitou a veriť, že to, čo bolo vo filme ukázané, je klamstvo. Inak by sa museli vzdať svojho presvedčenia.

Je nemožné pozeráť sa na potrat niekoľkotýždňového dieťaťa, ktorý je jednoducho barbarským umučením na smrť ľudskej bytosti a nakoniec povedať: „OK, je to v poriadku.“ Mnoho ľudí nemôže túto pravdu akceptovať, pretože sami podstúpili potrat a nevedia si predstaviť, že by v tejto otázke mohli zmeniť svoj názor. Z vlastnej skúsenosti viem, že vzdať sa svojho presvedčenia a prejsť na stranu pro-life, je v takom prípade veľmi ťažké. Je ľahšie povedať: „To je lož, ono to tak nemôže byť.“

Akí ľudia sa rozhodnú pre prácu na potratových klinikách?

Niektorí z pro-life hnutia si ich možno predstavujú s rohami, chvostom a vidlami. Pritom väčšinou ide o úplne normálnych ľudí, ako ste vy alebo ja a nie krvilačných extrémistov. Často sú to matky a otcovia. V určitom okamihu však urobia rozhodnutie, ktoré ich privedie k práci na takýchto klinikách. Väčšina z nich – odhaduje sa, že sedemdesiat percent –, má za sebou potrat. Pre niektorých je táto práca potvrdením, že ich

voľba bola správna.

Ako sa môže priemerný človek podujat na takúto prácu a denne ju vykonávať? Na potratových klinikách je jednou z takýchto povinností napríklad zbieranie roztrhaných zvyškov dieťaťa, aby sa zabezpečilo dôkladné vyčistenie maternice. Okrem človeka, ktorý to musí robiť, to vidia aj ostatní pracovníci...

Mnoho vecí možno v sebe zahlušiť za primerané množstvo peňazí. Majme na pamäti, že ide o veľmi dobre platené pracovné miesta. Okrem peňazí existuje ešte jedna vec – strach. Ak niekto raz vstúpi do tohto sveta, môže v ňom skrsnúť znepokojujúca otázka: „Kto ma prijme, keď mám za sebou prácu na potratovej klinike?“ Ľudia sa tiež boja zlých referencií.

Takto to bolo s vami: v roku 2008 ste boli vyhlásená spoločnosťou Planned Parenthood (PP), ktorá je najväčšou sieťou interrupčných kliník v USA, za pracovníka roka...

...a o rok neskôr, keď som dala výpoveď, tí istí ľudia v médiách tvrdili, že som neschopná, a preto som odtiaľ odišla. Nad pracovníkmi potratových kliník visí aj právny bič. Vedia, že v prípade odporu ich PP nebude váhať zažalovať na súde. Tak tomu bolo aj v mojom prípade.

Potratový priemysel žije vďaka strachu. Prostredníctvom strachu presvedčia mnohé ženy, že jediným východiskom je potrat, strachom donútia zamestnancov, aby zostali v spoločnosti a aby svoje tajomstvá nevynášali von.

Vo vašom prípade nastal prelomový moment v roku 2009, keď ste boli svedkom potratu, pri ktorom bola využitá ultrazvuková diagnostika USG. Odvtedy pomáhate ľuďom, ktorí uvažujú o odchode z interrupčnej kliniky. Ako vyzerajú také prelomové okamihy u ostatných?

Nejaká ohavná situácia môže všetko zmeniť. Napríklad dieťa sa narodí živé a pomaly umiera pred očami tohto človeka... Alebo keď ste svedkami – ako to bolo v mojom prípade – potratu vykonaného pri ultrazvukovej diagnostike, vďaka ktorej vidíte niekoľkotýždňové dieťa, ako sa zúfalo snaží uniknúť pred smrtiacimi nástrojmi. Vtedy som videla peklo. Neraz sa so ženou udeje čosi strašné. Najčastejšie je to krvotok. Takéto situácie môžu otriasať presvedčením ľudí, že „právo voľby“ je čosi dobré.

Kolkým osobám pomohla vaša organizácia?

Takmer päťstošesťdesiatim. Bývalí pracovníci potratových kliník k nám prichádzajú vo vlnách. Sú mesiace, keď sa nikto nehlási a potom zrazu odíde z potratového priemyslu naraz desať ľudí a potrebuje podporu. Pretože to nie je tak, ako ukončiť prácu čašníčky. Vyjsť z toho a postupne sa spamätávať si často vyžaduje duchovnú, psychologickú a materiálnu podporu. Potratový priemysel ich terorizuje, vyhráža sa im súdmi, ba aj tým, že si nenájdu prácu a straší ich, že budú v lekárskej komunite na čiernom zozname. Robia, čo môžu, aby zničili dôveryhodnosť ľudí, ktorí odchádzajú.

Máme skúsených odborníkov, ktorí pomáhajú vyjsť z traumatických skúseností prežitých počas práce na klinike. Máme vyčlenené špeciálne tiché miesto, kde sa tieto ženy môžu v tomto ťažkom období utiahnuť a navzájom sa podporovať.

Oponenti pro-liferov sa hnevajú, keď sa spomína „potratový priemysel“ alebo „potratová lobby“. Ved' predsa interrupčné kliniky majú byť miestami, kde ženy dostávajú pomoc...

Obhajcovia legálneho potratu by to tak radi videli, ale na činnosti potratových kliník nie je nič charitatívne. Všetko sa tam krúti okolo peňazí. Je to biznis, obyčajná transakcia. Peniaze za zabitie človeka.

Niekoľko rokov ste viedli potratovú kliniku v Texase. Aké bolo obchodné zákulisie jej podnikania?

Stretnutia s vedením sa týkali najmä plnenia stanoveného množstva potratov. Každá klinika musí v danom mesiaci vykonať predpísaný počet potratov. Ak to nedokáže, treba prepustiť tých, ktorí nevedia predat „produkt“.

Na kliniku prichádza žena, ktorá ešte nie je rozhodnutá a váha. Ponechávajú pracovníci kliniky v takýchto prípadoch hoci iba minimálny priestor na to, aby si to prípadne rozmyslela? Ved' pri právach žien ide nakoniec o to, aby ich rozhodnutia boli prijímané úplne vedome.

Nežartujte, prosím. V momente, keď sa dvere kliniky za tehotnou ženou zatvoria, pracovníci urobia všetko pre to, aby z nej odišla bez dieťaťa. Našou úlohou nebolo ukazovať ženám celú škálu dostupných možností, ale predávať potrat. Strach je hlavným nástrojom manipulácie so ženami, ktoré si nie sú isté svojím rozhodnutím. A potrat má byť najlepším spôsobom, ako vyriešiť tento „problém“. Ako sa dosahuje cieľová kvóta? Napríklad sme žene vysvetlili, že v danej situácii sa nemôže stať matkou a mala by ísť na potrat. Ale že to nie je nič zlé, pretože veľa žien sa takto rozhoduje. Našťastie má pri sebe starostlivých ľudí, takže má šťastie v nešťastí a určite to bude dobré...

Na internete možno nájsť filmy nahraté skrytou kamerou organizáciou Live Action, ktorá odhaľuje zákulisie potratového priemyslu. Na jednom zo záznamov pracovníčka PP presviedča herečku vydávajúcu sa za tehotnú ženu, že si nebude môcť dovoliť ani plienky kúpiť. Je takýto spôsob argumentácie výsledkom kreativity tejto pracovníčky?

Nie. Učili nás to na školeniach. Okrem zdôrazňovania nákladov na plienky a hygienické prostriedky sa objavili aj iné otázky. Kto sa bude starať o dieťa, keď budete v práci? A čo ak ochoriete, ako sa budete starať o malé dieťa? To všetko je založené na strachu ženy, ktorá sa ocitla v ťažkej situácii.

Zdroj: pxfuel.com

V roku 2012 ste vstúpili do katolíckej Cirkvi. Predtým ste boli členkou Episkopálnej cirkvi v Spojených štátoch. Toto je pravdepodobne najliberálnejšie kresťanské spoločenstvo v Spojených štátoch, ktoré implementovalo prakticky všetky postuláty

komunity LGBT a akceptuje aj tie najextrémnejšie predstavy feministiek. Môže byť človek pro-liferom v tejto komunite?

Nie, je to úplne nemožné. Je to ako byť demokratom a zároveň pro-liferom (smiech). S manželom sme boli veľmi zžití s našou cirkvou. Dobré vzťahy trvali mnoho rokov, kým... Keď som prestala pracovať na klinike, poskytla som rozhovor jednej z celoštátnych staníc. Na ďalšiu nedeľu som sa ako vždy vybrala so svojou rodinou do nášho kostola. Všetci ľudia, s ktorými som sa dovtedy toľkokrát modlila, ma náhle začali úplne ignorovať. O týždeň neskôr nás pastor zavolať a oznámil nám, že už nie sme v ich kostole vítaní...

Vyzerá to, akoby ste prestúpili základné články viery.

Takto to, žiaľ, vyzerá. Viera v „právo voľby“ je zabudovaná do DNA tejto komunity. Dôležitú rolu v Episkopálnej cirkvi zohráva „farárka“, ktorá je zároveň vedúcou Národnej potratovej federácie [ide o Katherine Hancock Ragsdale, ktorá okrem iného povedala: „Ľudia vykonávajúci potraty sú mojimi osobnými hrdinami a svätcami našej doby“ – poznámka red.]. Zopakujme: veľmi vplyvná osobnosť Episkopálnej cirkvi riadi potratovú organizáciu. To nevyhnutne musí mať vplyv na celú komunitu.

V diskusii o zákonnosti potratov je častým argumentom údajne nízke percento žien, ktoré ľutujú, že sa zbavili dieťaťa. Z poslednej štúdie zverejnenej v časopise Social Science & Medicine má vyplývať, že 95 percent žien neľutuje, že boli na potrate...

Prívrženci „práva voľby“ hovoria, že väčšina žien po potrate pociťuje úľavu. A myslím si, že majú pravdu. Ja sama som sa práve takto cítila – ocitla som sa tvárou v tvár pred najväčším problémom v mojom živote, zaplatila som klinike päťsto dolárov, aby som sa zbavila tohto problému a keď som sa autom vracala domov, cítila som, akoby mi niekto sňal ťažké bremeno z mojich pliec. Problém je v tom, že trauma sa objaví až po rokoch. Pritom všetky tieto prieskumy sa vykonávajú do piatich rokov po vykonaní potratu. To nedáva úplný obraz o situácii. Skutočná trauma a výčitky svedomia sa objavujú oveľa neskôr, asi pätnásť rokov po potrate.

Vedľajším účinkom uplatňovania „práva voľby“ býva niekedy neplodnosť. Vás sa to však nepostihlo - máte osem detí. Prečo ste sa rozhodli pre takú veľkú rodinu?

Sama neviem [smiech]. Keď som opustila svet potratov, prešla som hlbokou zmenou v každom ohľade. Jej účinkom bol vstup do katolíckej komunity. S manželom sme sa rozhodli, že dovoľíme Bohu, aby On plánoval našu rodinu. Jedno z našich detí je adoptované. Keď som sa stala katolíčkou – mali sme vtedy iba dve deti –, mi počas modlitieb za rodinu celý čas chodilo po rozume číslo „osem.“ Mala som dojem, že Boh mi hovorí, že budem mať toľko detí... Smiala som sa tomu myslieť si: “No nie, až toľko ich asi nebudem mať!” Avšak pri každom ďalšom dieťati som cítila, že ešte ich mám málo. Tá osmička sa mi stále vracala. Pýtala som sa samej seba: skončia sa raz tie tehotenstvá? Či budem mať dvadsať detí? (Smiech)

A dnes? Cítite sa spokojná?

Áno, dnes mám pocit, že moja rodina je kompletná. Boh do môjho srdca vliat pokoj. Aj keď, samozrejme, ako katolíčka sa nikdy neuzatváram voči životu.

Ako dobre viete, potrat je v Poľsku povolený iba v troch prípadoch, hoci sa ho katolícka komunita pokúša zmeniť. Aký skutočný dopad má úplná liberalizácia potratov ako napríklad v Spojených štátoch?

Liberalizácia mení všetko, nie iba zákon. Predovšetkým mení kultúru. Ak zákon začne zaobchádzať s jednou skupinou ľudí akoby bola vylúčená z ľudskej spoločnosti, všetci tým trpia. Do popredia záujmu sa dostávajú chorí starci a starinky, ktorých dramatická situácia sa často stáva zámienkou na začatie diskusie o „milosrdenstve“, akým má byť údajne eutanázia. A na počiatku toho všetkého bol kompromis s potratom...

© ® Všetky práva vyhradené

DoRzeczy 8/361

Abby Johnsonová (rok narodenia 1980) je americká pro-life aktivistka. Do roku 2009 riadila potratovú kliniku Planned Parenthood v Texase. Na základe jej príbehu bol nakrútený film „Neplánované“. Jej posledná kniha má názov „The Walls are Talking“ (Steny budú plakať),“ pre ktorú Johnsonová zozbierala šokujúce svedectvá bývalých pracovníkov potratových kliník.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/na-potratovej-klinike-som-videla-peklo-rozhovor-s-byvalou-potratarkou/>